

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

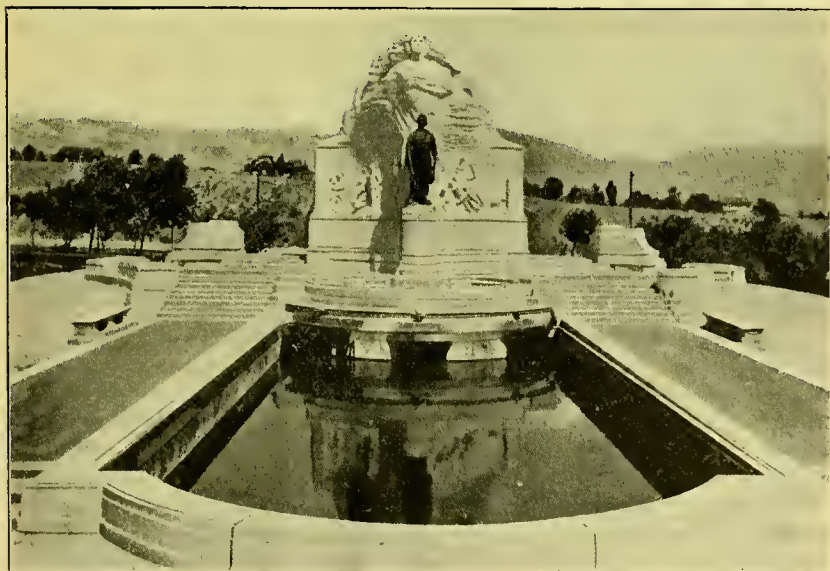
HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 JUNI 1936

No. 12

41e JAARGANG

»Vereer den Heer van uw goed en van de eerstelingen van al uw inkomst.«
Spreuken 3:9.



MORMOONSCHE BATALJON-MONUMENT te Salt Lake City, Utah.

„Men kan tevergeefs in de geschiedenis een soortgelijken marsch van voetvolk opgeteekend vinden. De helft van den afstand door een wildernis, waar niets als dorre vlakten en wilde dieren te vinden, of woestenijen waar, door gebrek aan water, geen levend wezen te bekennen.” (Zie artikel blz. 186).

HET MORMOONSCH BATALJON 90 JAAR GELEDEN OPGEROEPEN

Na in Februari 1846 Nauvoo te hebben verlaten (zie *De Ster* van 15 Februari, blz.56-58) trokken de Mormoonsche vluchtelingen over de vlakten en moerassen van Iowa, en hadden nederzettingen gevestigd en granen geplant te Chariton River, Garden Grove, Mt. Pisgah en Council Bluffs (Winter Quarters). Zij hadden het plan opgevat, na voldoende rust en het zorgen voor de noodige uitrusting en levensmiddelen, het volgend voorjaar naar het verre Westen te vertrekken.

Op 26 Juni 1846 kwam Kapitein James Allen van het Ver. Staten leger te Mt. Pisgah aan en deed den Mormoonschen Pioniers de bekendmaking, dat de Vereenigde Staten in oorlog gewikkeld waren met Mexico en van de Mormonen een bataljon 500 vrijwilligers werd gevraagd, om tegen Mexico te vechten. Hun speciale aanwijzing was, door Noord-Mexico te marcheeren, en te assisteeren bij het innemen van Californië.

Men kan zich indenken, dat de Heiligen verslagen waren van schrik. Het afstaan van 500 hunner stoere mannen, die bij hun tocht naar het westen en bescherming tegen de Indianen zoo hard noodig waren, was voor hen een vreeselijke slag. Bovendien voelde ditzelfde volk, dat de regeering haar plicht tegenover hen had verzaakt en hen tegen het geweld van het gepeupel had moeten beschermen. Kenschetsend echter van de „Mormonen”, gaven zij toch aan den oproep gehoor en binnen korten tijd waren 549 mannen ingeschreven. Zij gingen naar fort Leavenworth, waar zij werden uitgerust. Nadat zij hun kleeding en soldij vooruit hadden ontvangen, gaven zij deze groote som gelds aan de Kerk voor het onderhoud van hun families en de arme Heiligen en te voet vingen zij den marsch naar de Stille Zuidzee aan, over de vlakten van Noord-Mexico, — een afstand van meer dan 3200 K.M.

Vóór de leden van het bataljon op 20 Juli het kamp verlieten, gaf Brigham Young hun instructies, om al hun zaken door de macht van het Priesterschap te regelen; zich rein en netjes te houden; kuischheid, fatsoen en beschaafdheid te onderwijzen; niet te vloeken of te kaarten; hun Bijbel en *Boek van Mormon* mede te nemen, doch hun geloof aan anderen niet op te dringen. Hij beloofde hun dat, indien zij aan deze instructies gehoor zouden geven, zij niet zouden worden geroepen, het bloed hunner medemenschen te vergieten en na hun ontslag weder zouden keeren en helpen aan het bouwen van een tempel in de valleien der bergen.

Zij trokken langs Santa Fe en Tucson, vandaar westwaarts naar San Luis Rey en naar San Diego, Californië. Ofschoon zij moeilijkheden en beproevingen hadden en steden innamen, behoefden zij geen bloed te vergieten. Aan het einde van hun

tocht prees de bevelhebbende officier van hun afdeeling, een niet-Mormon, hen aldus:

Hoofdkwartier „Mormoonsch Bataljon”,
Zending San Diego,

30 Januari 1847.

De bevelhebbende luitenant-kolonel feliciteert het bataljon met zijn behouden aankomst aan de kust van de Stille Zuidzee en het einde van hun marsch van meer dan 3200 K.M.

Men kan tevergeefs in de geschiedenis een soortgelijken marsch van voetvolk opgeteekend vinden. De helft van den afstand door een wildernis, waar niets als dorre vlakten en wilde dieren te vinden, of woestenijen waar, door gebrek aan water, geen levend wezen te bekennen. Daar hebben wij, met bijna hopeloozen arbeid, wellen gegraven, waarvan de toekomstige reiziger kan genieten. Zonder een gids om ons te leiden, waagden wij ons op ongebaande plateaux, waar gedurende verscheidene marschen geen water te vinden was. Met breekijzer, houweel en bijl in de hand hebben wij ons een weg gebaad over de bergen, welke alles behalve de berggeit schenen te tarten en hielden ons een pad door een bergkloof, smaller dan onze wagens. Teneinde deze eerste wagens naar de Stille Zuidzee te brengen, dienden wij ons de hulp van onze muilezels te verzekeren en hen over groote afstanden heen te brengen, hetwelk gij moeizaam zonder een enkel verlies hebt volbracht. De regimenten van vier presidios van Sonora, gelegen binnen Tucson, gaf ons geen rust. Wij verdreven hen met hun artillerie, doch ons verkeer met de bewoners werd door geen enkele onrechtvaardige daad gekenmerkt. Aldus marcheerden wij halfnaakt en slecht-gevoed, levend op wilde dieren, en hebben een weg ontdekt en gemaakt, welke voor ons land van groote waarde is.

Na een rustpooze van een dag aan de eerste nederzetting van Californië aangekomen, veranderde gij blijmoedig van richting en wendde u van dit punt van beloofde rust af, om in 't gevecht te treden, een ontmoeting, zooals wij veronderstelden, het naderen van den vijand; en dit eveneens zonder zells zout, om uw kleine hoeveelheid versch vleesch smakelijk te maken.

Zodoende hebt gij, vrijwilligers, enkele hooge en noodzakelijke veteranen-eigenschappen getoond.

Per order, Luit.-Kolonel,
Phillip St. George Cooke”.

Heden hebben vrienden en nabestaanden van deze moedige pionier-soldaten, die hebben geholpen, het westelijk deel der Vereenigde Staten te overwinnen, het schoone monument opgericht, op de voorpagina afgebeeld. Het staat in glorie op de gronden van het staatsgebouw van Utah. Een bronzen beeld van een bataljon-soldaat, met het gelaat naar het westen, wordt overvleugeld door de symbolische voorstelling van geloof in de leidende hand der bestemming. Inderdaad een waardig eereblijk aan hun geloof en moed.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in Juni, 1en Zondag in Juli 1936.

HOOFDSTUK XVIII

(Vervolg)

In het huis van Simon den Farizeër

Maria Magdalena werd een der getrouwste vriendinnen, welke Christus onder de vrouwen had; haar toewijding aan Hem als haar Geneesheer en als Iemand, Dien zij als de Christus aanbad, was onwankelbaar; zij stond dicht bij het kruis, terwijl de andere vrouwen ten tijde van Zijn doodstrijd van verre stonden; Zij was onder de eersten aan het graf op den opstandingsmorgen en was de eerste sterveling, die een opgestaan Wezen aanschouwde en herkende — den Heere, Wien zij met alle vurigheid van een geestelijke vereering had liefgehad. Te zeggen dat deze vrouw, die onder vrouwen was verkoren tot het ontvangen van zulk een onderscheiden eer, een gevallen schepsel was, wier hart verschroeid door de hitte van ontheiligenden wellust, beteekent het doen voortduren van een dwaling, waarvoor geen verontschuldiging is. Niettemin heeft de foutieve traditie, afkomstig van vroegere en ongerechtigde onderstelling, dat deze edele vrouw, in het bijzonder een vriendin van den Heere, dezelfde is als die, bekend als een zondares, welke des Heilands voeten waschte en zalfde in het huis van Simon den Farizeër en door berouw den zegen der vergiffenis ontving, door alle eeuwen heen zoo in den algemeenen gedachten-gang een plaats gevonden, dat de naam Magdalena een algemeene aanduiding is geworden voor vrouwen, die in ondeugd vervielen en zich later bekeerden. Wij overwegen niet, of de genade van Christus zich zou hebben kunnen uitstrekken tot zulk een zondares als waarvan Maria van Magdala zoo geheel onjuist de benaming heeft gekregen; de mensch kan noch de grenzen bepalen, noch de diepten van goddelijke vergiffenis peilen; en indien het zoo ware, dat deze Maria en de bekeerde zondares, die Jezus behulpzaam was aan des Farizeërs tafel, een en dezelfde waren, zou de vraag als bevestigd beantwoord staan, want de vrouw, die een zondares was geweest, had vergiffenis ontvangen. Wij behandelen het schriftuurlijk verslag als een geschiedenis en niets daarin garandeert de waarlijk afstootende, ofschoon algemeene beschuldiging van onkuischheid aan de nederige ziel van Maria Magdalena.

Christus' gezag aan Beëlzebul toegeschreven.¹⁾

Ten tijde van de aardsche bediening van onzen Heere, werd het genezen van de blinden, dooven of stommen onder de grootst mogelijke verrichtingen van medische wetenschap of geestesbehandeling beschouwd; en het onderwerpen of uitwerpen van duivelen werd beschouwd als een daad, welke voor rabbijsche

¹⁾ Matth. 12:24-45; vergelijk 9:33, 34; zie eveneens Mark. 3:22-30; Luk. 11:14-26.

bezwering onmogelijk was. Het toonen van des Heeren macht om te genezen en op te richten, zelfs in gevallen, welke als algeheel ongeneeslijk waren beschouwd, had tot gevolg, dat de vijandige gezindheid van de priesterlijke klassen steeds toenam; en zij, vertegenwoordigd door de Farizeesche partij, opperde de geheel inconsequente en belachelijke idee, dat de wonderen door Jezus werden gewrocht door de macht van den overste der duivelen, met wien Hij een verbond had.¹⁾

Terwijl de Heere Zijn tweede zendingsreis door Galilea maakte, en „omging in alle steden en vlekken, leerende in hunne synagogen en predikende het Evangelie des koninkrijks, en genezende alle ziekten en alle kwalen onder het volk”,²⁾ werd de ongerijmde theorie, dat Christus zelf een slachtoffer was, van den duivel bezeten, en dat Hij door de macht van den duivel werkte, zoo opgedrongen en verbreid, dat ze onder de Farizeën en hun klasse de algemeen aanvaarde uitlegging werd. Jezus had Zich eenigen tijd van de dichtbevolkte streken teruggetrokken, waar Hij voortdurend werd gadeslagen door de verspieders, die de leidende klassen van Jeruzalem naar Galilea hadden gezonden; want de Farizeën spanden tegen Hem samen, en zochten verontschuldiging en gelegenheid, om Hem het leven te benemen; doch zelfs in de kleinere steden en landelijke districten werd Hij door groote menigten gevolgd en omringd, welke Hij van beide, lichamelijke en geestelijke kwalen genas.³⁾

Hij drong er bij het volk op aan, Zijn roem niet te verbreiden; en dit kan Hij gedaan hebben, omreden op dat punt van Zijn werk een openlijke breuk met de Joodsche priesterheerschappij een ernstige verhindering zou zijn geweest; of mogelijk wenschte Hij de oversten, die tegen Hem samenzwoeren, tijd en gelegenheid te geven hun bittere vijandschap uit te broeien en de bekers hunner vastbesloten snoodheid tot den rand toe te vullen. Mattheus ziet in des Heeren gebod tegen vermaardheid een vervulling van Jesaja's profetie, dat de gekozen Messias niet zou schreeuwen of op de straat Zijne stem zou laten hooren, om de aandacht op Zich te vestigen, noch Zijn machtige kracht gebruiken, om zelfs het gekrookte riet te verbreken of zelfs de rookende vlaswiek uit te blusschen; Hij zou niet falen noch ontmoedigd worden, doch zou zegevierend zoowel voor de heidenen als stilzwijgend voor Israël gerechtigheid op de aarde vestigen.⁴⁾ Het voorbeeld van het gekrookte riet en de rookende vlaswiek geeft treffend uitdrukking aan de teedere zorg, waarmede Christus zelfs de zwakste uiting van geloof en oprecht verlangen om de waarheid te leeren zou behandelen, hetzij getoond door Jood of heiden.

Spoedig na Zijn terugkeer van de zendingsreis, waarnaar verwezen is, vonden de Farizeën een reden om Hem aan te vallen over het feit, dat Hij een man genas, die onder den invloed van een duivel stond en blind en stom was. Deze complicatie van

¹⁾ Matth. 9:34. — ²⁾ Matth. 9:35. — ³⁾ Matth. 12:14-15.

⁴⁾ Matth. 12:17-20; vergelijk Jes. 42:1.

ziekten, welke lichaam, verstand en geest aantastte, werd bestraft, en de blinde, spraaklooze bezetene werd van zijn drievoudigen last verlost. ¹⁾ Omtrent de overwinning van de machten van den booze waren de menschen nog meer verbaasd en zij zeiden: „Is deze niet de Zoon van David?“ of met andere woorden: Kan deze iemand anders zijn dan de Christus, Dien wij zoo lang verwacht hebben? Het algemeene dusdanig geuite oordeel maakten de Farizeën boos en zij zeiden: „Deze werpt de duivelen niet uit, dan door Beëlzebul, den overste der duivelen“. Jezus beantwoordde dezen boosaardigen aanval, niet in boosheid maar met kalme beredeneering en gezonde logica. Hij legde den grondslag van Zijn verdediging door het verkondigen van de kennelijke waarheid, dat een tegen zichzelf verdeeld koninkrijk niet kan bestaan, doch zekerlijk vaneen zou scheuren. Indien hun veronderstelling ook maar eenigszins op waarheid was gebaseerd, zou Satan door Jezus tegen Satan strijden. Toen verwees Hij naar de bijgeloovige gebruiken en duivelbanning van dien tijd, waardoor enkele zulke resultaten waren bereikt, welke wij heden onder den naam van denkbeeldige genezingen aanduiden, en vroeg: „Indien Ik door Beëlzebul de duivelen uitwerp, door wien werpen uwe zonen ze dan uit? Daarom zullen die uwe rechters zijn“. En om het voorbeeld door een tegenstelling duidelijker te maken, ging Hij voort: „Maar indien Ik door den Geest Gods de duivelen uitwerp, zoo is dan het koninkrijks Gods tot u gekomen“. Door het aannemen van één van beide stellingen, en zekerlijk was één er van waar, — want het feit, dat Jezus duivelen uitwierp, was door het geheele land bekend en werd in de bewoondingen van de aanklachte, nu tegen Hem uitgebracht, toegegeven —, stonden de beschuldigende Farizeën verslagen en veroordeeld.

Doch het voorbeeld strekte verder. Jezus ging voort: „Of hoe kan iemand in het huis eens sterken inkomen en zijne vaten ont-rooven, tenzij dat hij eerst den sterke gebonden hebbe, alsdan zal hij zijn huis berooven“. Christus had de sterkte van Satan aangevallen, zijn booze geesten uitgeworpen vanuit de menschelijke tabernakelen, welke zij op ongeoorloofde wijze in bezit hadden genomen; hoe kon Christus dit hebben gedaan, tenzij Hij eerst „den sterke“ had onderworpen, den overste der duivelen, Satan zelf? En toch durfden deze onwetende leeraars ten aanzien van zulk een zelfovertuigende weerlegging hunner eigen voorafgaande stellingen te zeggen, dat de machten van Satan door Satanische bemiddeling waren onderworpen. Er kon geen overeenstemming, geen tijdelijke opschorting van vijandelijkheden of wapenstilstand zijn tusschen de strijdende machten van Christus en Satan. Een wenk tot zelf-oordeel aan Zijn beschuldigers gevend, opdat zij elk voor zich mochten besluiten, aan welke zijde zij zich zouden scharen, voegde Jezus er aan toe: „Wie met Mij niet is, die is tegen Mij; en wie met Mij niet vergadert, die verstroot“.

¹⁾ Matth. 12:22, 23.

Nadat het voorbeeld compleet was en de ongerijmdheid van de veronderstelling Zijner tegenstanders bewezen, vestigde Christus hun aandacht op de afschuwelijke zonde, om de macht en autoriteit, waardoor Satan was overwonnen, te veroordeelen. Hij had hen op grond van hun eigen stelling bewezen, dat Hij, Die Satan onderworpen had, de belichaming van den Geest van God was en dat door Hem het koninkrijk van God hun gebracht werd. Zij verwierpen den Geest van God, en zochten den Christus te verwoesten, door Wien die Geest werd openbaar gemaakt. Welke godslastering kon grooter zijn? Sprekend als een machthebbende, ging Hij met plechtige verzekering voort: Alle zonde en lastering zal den menschen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den menschen niet vergeven worden. En zoo wie eenig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des menschen; het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige”.

Wie onder de menschen kan een plechtiger en ontzagwekkender waarschuwing geven tegen het gevaar van het bedrijven van de vreeselijke onvergeeflijke zonde?¹⁾ — Jezus was genadiglijk in Zijn verzekering, dat de woorden, gesproken tegen Hem als een Mensch, vergeven konden worden; doch het spreken tegen het gezag, hetwelk Hij bezat, en in het bijzonder het toeschrijven van die macht en dat gezag aan Satan, was zeer nauw verwant met godslastering tegen den Heiligen Geest, voor welke zonde geen vergeving kon worden bekomen. Toen zeide Hij hun in sterkere bewoordingen, welke tot een snijdende smaadrede overgingen, dat zij consequent moesten zijn — indien zij toestemden, dat de resultaten van Zijn arbeid goed waren, zooals het uitwerpen van duivelen zekerlijk was, deze met goede vruchten te vergelijken — waarom erkenden zij dan niet, dat de macht, waardoor zulke resultaten werden verkregen, met andere woorden, dat de boom zelf goed was? „Of maakt den boom goed en zijne vrucht goed; of maakt den boom kwaad en zijne vrucht kwaad; want uit de vrucht wordt de boom gekend”. Met brandende woorden van zekere overtuiging ging Hij voort: „Gij addereengebroidsels! hoe kunt gij goede dingen spreken, daar gij boos zijt? want uit den overvloed des harten spreekt de mond”. Door de waarheden, welke Hij zoo duidelijk had gemaakt, was het kennelijk, dat hun beschuldigende woorden voortkwamen uit het hart, met slechtheden overladen. Bovendien bleken hun woorden niet slechts boosaardig, doch dwaas, ijdel en vergeefs en daardoor dubbel beladen met zonde. Nog een gezaghebbende verklaring volgde: „Maar ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de menschen zullen gesproken hebben zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in den dag des oordeels”.

¹⁾ Aanteekening 11.

Aanteekeningen.

10. De identiteit van de vrouw niet vastgesteld. — De poging, de boetvaardige zondares, die de voeten van Jezus zalft in het huis van Simon, den Farizeër, te vereenzelvigen met Maria van Bethanië wordt door Farrar als volgt sterk veroordeeld (blz. 228, aanteekening): „Zij, die dit feest ten huize van Simon den Farizeër in Galilea hetzelfde wanen als het veel later volgend feest ten huize van Simon den meelaatsche te Bethanië, en het zalven van de voeten door een vrouw, „die een zondares was” in de stad, als het zalven van het hoofd door Maria, de zuster van Martha, aanvaardt beginselen van kritiek, zoo roekeloos en tegenstrijdig, dat hun algemeene aanname de Evangeliën van alle geloofwaardigheid zou berooven en ze zelfs niet meer de moeite waard maken, om als betrouwbare verslagen te bestudeeren. Wat betreft de namen Simon en Judas, welke tot zooveel vereenzelving van verschillende personen en verschillende voorvallen hebben geleid, deze waren onder de Joden net zoo algemeen als Smit en Jansen onder ons. In het Nieuwe Testament wordt van vijf of zes Judassen en negen Simons gewag gemaakt en alleen onder de Apostelen van twee Judassen en twee Simons; Josephus spreekt in zijn geschriften van ongeveer tien Judassen en twintig Simons en er moeten derhalve duizenden anderen zijn geweest, die te dien tijde een van deze twee namen hadden. Het voorval (het zalven met olie) is er een, geheel in overeenstemming met de gebruiken van den tijd en het land en er schuilt niet de minste onwaarschijnlijkheid in de herhaling er van onder verschillende omstandigheden. (Pred. 9:8; Hoogl. 4:10; Amos 6:6). Het gebruik bestaat thans nog.”

De geleerde is in zijn heftige kritiek ten volle gerechtvaardigd; niettemin onderschrijft hij de algemeen aanvaarde vereenzelving van de vrouw, genoemd met betrekking tot den maaltijd ten huize van Simon den Farizeër met Maria Magdalena, ofschoon hij toegeeft, dat den grondslag der veronderstelde vereenzelving „een oude overlevering” is — vooral heerschend in de Westersche Kerk, en gevolgd door de vertaling van den Engelschen tekst (blz. 233).

Zooals in het voorgaande vermeld, ontbreekt geheel en al eenig betrouwbaar bewijs, dat Maria Magdalena ooit bezoedeld was met de zonde, waarvoor de boetvaardige vrouw in het huis van den Farizeër zoo genadiglijk vergiffenis van onzen Heere ontving.

11. De onvergeeflijke zonde. — De aard van de vreeselijke zonde tegen den Heiligen Geest, waartegen de Heere de Farizeesche aanklagers waarschuwde, die Zijn goddelijke macht aan Satan zochten toe te schrijven, wordt in moderne openbaring duidelijker verklaard, terwijl de vreeselijke gevolgen er van dus nauwkeuriger worden omschreven. Aangaande hen en hun verschrikkelijken staat heeft de Almachtige gezegd: „Ik zeg, dat het voor hen beter geweest ware, dat zij nimmer waren geboren; want zij zijn vaten des toorns, gedoemd den toorn Gods met den duivel en zijne engelen, in eeuwigheid te verdragen; aangaande wie Ik heb gezegd, dat er geen vergiffenis in deze noch in de toekomstige wereld is. . . . Zij zullen heengaan in eeuwig straf, welke eene eindeloze straf is, welke eene eeuwige straf is om met den duivel en zijne engelen in eeuwigheid te regeeren, waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgebluscht wordt, hetwelk hunne foltering zal zijn; en het einde daarvan, noch de plaats, noch hun foltering, weet niemand; noch was het geopenbaard, noch is, noch zal het aan den mensch geopenbaard worden, uitgenomen aan hen, die daaraan deel zullen hebben. Niettemin Ik, de Heere, toon het aan velen in een visioen, doch sluit het dadelijk; daarom verstaan zij het einde, de breedte, de hoogte, de diepte en de ellende er van niet, noch eenig mensch uitgenomen hen, die tot verdoemenis bestemd zijn”. (*Leer en Verbonden* 76:31-48; zie eveneens Heb. 6:4-6; *B. v. M.* Alma 39:6). (Wordt vervolgd).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistentie: JOHANNA A. RIET.

VERSLAG DER O.O.V.-JEUGDWERK CONFERENTIE, gehouden te Rotterdam op 30 en 31 Mei en 1 Juni 1936

Zaterdagmiddag 3 uur. Onder leiding van Oud. S. van Dongen, President in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur werd deze speciale vergadering voor gemeentebesturen en O.O.V.-ambtenaren(essen) aangevangen met het gezamenlijk zingen van lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”, waarna Br. J. Schipaanboord Jr. M.M. pres. te Leiden, gebed opzond. Na een inleidingswoord van Oud. v. Dongen, hoorde men van Zr. T. C. Hartman, Pres. in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur, voorstellen aangaande het nuttig gebruik maken van de zomermaanden, hoewel er op wordt aangedrongen, dat de groepen niets buiten de O.O.V.-besturen om zullen doen. In de viering van het 75-jarig bestaan der Nederlandsche Zending, in de maand Augustus, zal ook de O.O.V. haar deel dienen te doen. De tijdsindeeling van den O.O.V.-avond het a.s. winterseizoen zal een wijziging ondergaan. De tijd van 8.10—8.40 uur zal n.l. aan activiteitslessen worden besteed en van 8.40—9.25 uur aan groepslessen. — Voor de oudere leden zal een oudersklas worden opgericht. De jongeren zullen zich tot taak stellen, ook de oudere leden voor ons O.O.V.-werk te winnen. De activiteitslessen zullen bestaan uit lessen omtrent tooneel en conversatie. De oudersklas en M Mannen zullen als groepslessen behandelen „Brigham Young”, de Arenleessters een cursus omtrent „Arenlezen” terwijl B.K.meisjes en Padvinders de hun voorgeschreven lessen zullen volgen.

Voor het aanbrengen van verbeteringen in de financiële positie van Algemeene en gemeente O.O.V.kassen werden nog verschillende wenken gegeven, alsmede aangaande het beoordeelen door de jury van personen, die voor het activiteitswerk zijn uitgekomen.

Vervolgens hoorde men van President T. E. Lyon omtrent het leiderschap en zijn verantwoordelijkheid. De eigenschappen van een waar leider zijn moed, energie, kennis, karakter, geduld, liefde, nederigheid, gehoorzaamheid. Deze zullen betere leiders kweken en behouden. De leider dient eveneens het volgende in gedachten te houden:

- a. men dient tijd en talenten goed te besteden en te bedenken, dat men nimmer komt uitgeleerd;
- b. over het algemeen wordt de toegestane tijd niet nuttig genoeg besteed;

- c. een *leider* dient te allen tijde zijn klas te *leiden*, inplaats dat het tegenovergestelde het geval is;
- d. in een klas dient een bespreking te zijn, welke onduidelijke zaken tot klaarheid kan brengen;
- e. de groep dient met den leider een toepassing op de geleerde lessen te maken;
- f. de ware geest van leiderschap in de kerk berust op de boven-aangehaalde eigenschappen.

De toetssteen, waardoor een leider kan weten, of zijn leerlingen van hem hebben geleerd is als volgt te omschrijven:

1. De leerlingen zullen meer weten dan voor de cursus;
2. zij zullen zich beter gevoelen;
3. wanneer zij daden moeten verrichten, zullen deze beter zijn, dan wanneer zij die zonder zijn leiding gedaan zouden hebben.

Door Br. M. v. Gelderen, raadgever in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur werd een krachtig woord van aanmoediging gegeven tot allen, die verantwoording dragen, waarna door Zr. T. C. Hartman instructies werden gegeven met betrekking tot den sportdag, alsmede aanschouwelijke voorstelling der te gebruiken spelen en dansjes.

Nadat tot slot was gezongen lied no. 65 „Eert den profeet”, sprak Zr. J. Copier, Bijenhouster van Utrecht, dankzegging uit.

Zaterdagavond 8 uur. Als openingslied voor dezen avond werd gezongen lied no. 16 van den O.O.V.-bundel „Ter conferentie”. Br. G. T. Riebeek, President in het H.B. der Genealogische Vereeniging, ging voor in gebed. Na een inleiding door Oud. S. v. Dongen, hoorde men achtereenvolgens van de vereenigde koren „Houw en Trouw”; van een A'damsche M.M.-kwartet „Het liedje van den schoenlapper”; door een Haagsch O.O.V.-dameskoor „Lentelied”; door een Leidsch gemengd dubbel kwartet „Aanbidding” en door de vereenigde koren „Leid mij, pelgrim”.

Door alle aanwezigen werd hierna naar hartelust meegedaan aan het gemeenschappelijk zingen, onder leiding van Zr. T. C. Hartman en Br. M. v. Gelderen. Vroolijk, pittig klonken de liedjes, die allen aan hun schooltijd deden terugdenken.

Men hoorde vervolgens van Zr. W. Verstrate van Amsterdam „Twee walsen van Chopin”; „Ja en neen” door Haagsche M.-Mannen; „Goedennacht” door A'damsch O.O.V.-dameskoor; een instrumentaal kwartet door Overmaassche M.-Mannen en „Hear o ye heavens” door de Vereenigde koren.

Door President T. E. Lyon werden nu de persoonlijke en gemeente-activiteitsonderscheidingen uitgereikt, waarna de vereenigde koren tot slot zongen „De morgen daagt”.

Onder de bezoekers van dien avond bevonden zich o.m. President W. F. Toronto en zijn echtgenote, die op hun doorreis waren naar Czecho-Slowakije, waar President Toronto als zendingspresident zal arbeiden. Van hem hoorde men een korten groet in de Deutsche

taal, waarna Br. A. Hekking, 1e raadgever in het Rotterdamsche gemeentepresidentschap, dankte.

Een volle zaal, prettige stemming, zeer goed verzorgde zang- en instrumentale nummers, wat meer kon men nog verwachten, om deze avond als buitengewoon geslaagd te bestempelen?

Zondagmorgen 10 uur. Door alle aanwezigen werd lied no. 6 „Vast als een rotssteen” als openingslied gezongen; Br. J. J. Claus, M.M. van Den Haag, ging voor in gebed.

Door de vereenigde koren van Amsterdam, Den Haag en Rotterdam werd gezongen „The radiant morn”. Een gedeelte van dezen morgen zou in handen van de Jeugdwerk-vereeniging zijn, waartoe men allereerst van President T. E. Lyon de inleidings-toespraak hoorde, waarin de belangrijkheid van het Jeugdwerk op den voorgrond trad.

Na een lied door de Jeugdwerk-kinderen „Jesus, Vriend van kleine kinderen”, sprak Zr. J. A. Riet, Opzienster in het Jeugdwerk-Hoofdbestuur, een inleidingswoord, waarna Nico de Bruyn, Wegbaner van Overmaas, vertelde „Niets behoeft iemand te ontmoedigen”, waardoor men te hooren kreeg, hoe door volharding en doorzetten President Heber J. Grant zingen leerde. Piet van Schelt van Dordrecht, vertelde, wat hij in de Jeugdklas leerde, terwijl dit eveneens werd gedaan door Nelly Batens van Rotterdam in de Leeuwerik-, Dirk Moedt van Rotterdam in de Jeugd-Pioniers-, Fietje Bikker van Arnhem in de Blauwvogel- en Elisabeth Dijksman van Gouda in de Zeemeeuwklas.

Coba Schouten, Z.M.-meisje van Overmaas, vertelde op duidelijke wijze, hoe de Pioniers door de Zeemeeuwen van de sprinkhanenplaag werden bevrijd, in antwoord op hun vasten en bidden. Zr. N. van Hattum, 2e ass. in het Jeugdwerk-Hoofdbestuur, besprak de oprichting van het Jeugdwerk in het jaar 1878. Het is onze plicht, aldus spreekster, te waken over de gezondheid van het kind, alsmede over de geestelijke ontwikkeling, en het op te voeden op een wijze, zooals de Heere dat van ons verlangt. Door het Jeugdwerk hebben vele kinderen bidden geleerd en ook thuis hun gebeden opgezonden. Een kind heeft aanspraak op onze liefde en verzorging; hierdoor volgen wij het voorbeeld van Jezus zelf. Nadat de autoriteiten der Kerk en Jeugdwerk-vereeniging, zoowel over de geheele wereld als in de Zending waren voorgesteld en eenparig ondersteund, zongen de kinderen „De Liefderoep”. — Zr. Hermans F. Lyon besprak de verwantschap tusschen Jeugdwerk en O.O.V. — Deze Jeugdwerk-conferentie vormt met die, welke tezelfder tijd in Engeland wordt gehouden, de eerste in Europa. Spr. uitte haar vreugde en voldoening over den gezelligen tijd, welke zij ondervindt in het houden van een thuis-Jeugdklas en spoort meerdere zusters tot dit werk aan. — Na een slotwoord van Zr. J. A. Riet kwam de verdere leiding voor dien morgen weer in handen van de O.O.V.

Na een zangsolo van Oud. Jules Dieu Jr., werkzaam te Overmaas, werden de O.O.V.-autoriteiten van Kerk en Zending voorgesteld en eenparig ondersteund. Een dubbel kwartet van den Haag zong vervolgens „Pinkstergeest”, waarna Br. Jac. Greeff, raadg. in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur, sprak over den Pinkstergeest. Het geven van de wet door Mozes moest worden herdacht en deze tijd werd het Pinksterfeest genoemd. Nadat de belofte, door den Meester aan Zijn apostelen gedaan aangaande den Trooster, die hun zou worden gezonden, in vervulling was gegaan, spraken deze mannen Gods met macht en kracht en gaven een duidelijk antwoord op de vraag van duizenden verbijsterden, die niet wisten, wat te doen. Zou het ons mogelijk zijn, beter te worden en den Pinkstergeest ook van ons te doen uitstralen? — De vereenigde koren van Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zongen tot slot „Let the mountains shout for joy”, waarna Zr. P. Hoogstad, Bijhoudster van Overmaas, dankgebed opzond.

Zondagmiddag 3 uur. Lied no. 67 „Wij danken U, Heere” werd door allen gezongen, waarna br. B. Heining, President van de J.M.O.O.V. Den Haag opende met gebed. Als voortzettingsslied werd door de vereenigde koren van Dordrecht en Utrecht, onder leiding van Zr. T. C. Hartman, gezongen lied no. 108 „En ik zag een anderen engel”. Br. H. v. d. Veur, M.Man van Utrecht, legde er als eerste spreker den nadruk op, dat de O.O.V. een ieder gelegenheid tot ontwikkeling biedt en afhoudt van het breede pad. Het naleven van de leuzen voert eveneens tot karakterontwikkeling. Br. E. W. Reijs, M.Man van Overmaas, besprak op duidelijke wijze, wat de zangen onzer Kerk voor ons kunnen beteekenen, wanneer met gevoel en nadenken gezongen. De liederen bieden zoowel gelegenheid tot uiting van innige dankbaarheid, als troost, aanmoediging en prediking van het Evangelie. Ook zingen is prediken. — Nadat men gezamenlijk lied no. 48 „De Geest Gods” had gezongen, hoorde men Br. A. Claus, M.Man van den Haag, een krachtig getuigenis aangaande den laterdaagschen profeet. Door Joseph Smith zijn vele grondwaarheden weder tot de aarde teruggebracht. Hij verklaarde het doel van het leven. Hij was een waar leider en krachtig figuur. Zijn leven is navolgenswaardig. Zr. J. G. Overduyn van Leiden verklaarde, op welke wijze men de 1935-1936-leuze „Wij zullen het geluk en de geestelijke sfeer in ons tehuis bevorderen” kunnen waarmaken. Geluk in een thuis ligt niet in weelde en overvloed, doch in een volkomen begripen van elkaar en het eerbiedigen van elkanders rechten, het verdragen van zwakheden en fouten. Onze huisgenooten dienen wij te behandelen, zooals wij zelf behandeld willen worden. Nimmer dient oneenigheid tusschen ouders oorzaak te zijn, dat kinderen het tehuis verlaten. Ouders, die voor hun kinderen vrienden en geen tyrannen zijn, zullen een geestelijke sfeer in het tehuis kunnen scheppen. — Een Amsterdamsch M.Mannen-kwartet zong „Een

kruis met rozen", waarna Br. A. Zwart van IJmuiden uiteenzette, waarom Joseph Smith de bron van waar leiderschap kan worden genoemd. Leiders heeft de wereld noodig doch in het bijzonder goede leiders. De eigenschappen van een waar leider waren in Joseph Smith vereenigd en er is niets, wat hem er toe heeft gebracht, spijt te hebben van hetgeen hij heeft verricht, ondanks tegenslag en vervolging. Zijn standvastigheid toont ons zijn hoog karakter. Hij bezat en kon derhalve aan anderen overdragen. — Zr. L. Linning-Tau van Amsterdam verklaarde, waarom het Bijenkorfwerk de gouden gelegenheid is. Door het werken in de 7 velden van het B.K. kan men niet anders dan de goede richting volgen. Wanneer juist begrepen, zou ieder ouder zijn kind aansporen, in dit veelomvattende werk arbeidzaam te zijn. Het vormt meisjes tot goede vrouwen en moeders.

Nadat men nog enkele woorden van Zr. L. van Gelderen, raadg. in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur, had gehoord, werd de overige tijd van dien middag door de aanwezigen besteed in het geven van getuigenis. Door 1 lid van Arnhem, 4 van Utrecht, 1 van Overmaas, 2 van den Haag, 1 van Dordrecht, 1 van Amsterdam, 1 verspreid lid en 3 van Rotterdam, in totaal 14 personen, werd van deze gelegenheid gebruik gemaakt. Tot slot zongen de vereenigde koren van Dordrecht en Utrecht lied no. 187 „De overwinning verzekerd", waarna Zr. J. Gorsselink van Arnhem dankzegging uitsprak.

(Wordt vervolgd).

DE WET DER TIENDEN

De geschiedenis van het oude Israël, zooals vervat in het Oude Testament, geeft bewijzen te over, dat de wet der tienden van kracht geweest is vanaf den tijd van Abraham tot ongeveer zeventig jaren na Christus, toen Israël als natie ophield te bestaan. Lang voordat de Mozaïsche wetgeving van kracht werd, betaalde Abraham alreeds tienden aan Melchizedek (Gen. 14:20) en Jacob maakte een verbond „dat van alles wat Gij mij geven zult, daarvan zal ik U voorzeker de tienden geven (Gen. 28:22).

In de tegenwoordige bedeeing is de wet der tienden wederom ingesteld. Door openbaring van God weten we, dat deze wet een eeuwige inzetting is en dat alle leden der Kerk gewillig zouden moeten zijn, om eerlijk een tiende van al hunne inkomsten te betalen. De naam van ieder lid der Kerk zou in de tiendenboeken gevonden moeten worden, d.w.z. van hen, die inkomsten hebben. Wanneer bijv. in een gezin verschillende personen zijn, die voor loon arbeiden of op andere wijze inkomsten hebben, dan zouden zij allen afzonderlijk tienden betalen, zoodat hunne namen als tiendenbetalers in de boeken worden vermeld. Het is verkeerd bij het betalen van tienden er maar een slag in te slaan, maar veel beter is het, eerlijk en juist te zijn. Sommige leden betalen tienden van wat overblijft, nadat zij eerst verschillende noodzakelijke uit-

gaven, die telkens op zekere tijden terugkomen, hebben afgetrokken. Ook dit is niet in overeenstemming met den wil des Heeren. Hij verlangt een tiende van al onze inkomsten en rijke zegeningen worden door Hem beloofd aan allen, die de wet eerlijk onderhouden. Toch blijft het betalen van tienden een vrijwillige offerande, maar zij die in gebreke blijven, kunnen de zegeningen niet ontvangen, die aan het onderhouden der wet verbonden zijn. Hoort de woorden des Heeren, zooals opgeteekend in *Leer en Verbonden* 64:23 en 24: „Ziet thans is het „heden” genoemd (tot de komst van den Zoon des Menschen), en voorwaar het is een dag van offerande, en een dag voor de tienden van Mijn volk; want hij die tienden geeft, zal niet verbrand worden (bij Zijne komst); want na „heden” komt het verbranden; dat is sprekende volgens de wijze des Heeren.”

Het is inderdaad een der grootste zegeningen om een lid van de ware Kerk van Christus te mogen zijn. Maar zijn wij als zoodanig wel een goed lid, als wij nalatig zijn in het betalen van tienden? De Heere heeft de wet der tienden gegeven, opdat alle leden naar vermogen zouden kunnen bijdragen aan de onkosten, die met het instandhouden van het Koninkrijk van God op aarde gepaard gaan. En waar God die wet gegeven heeft en bij het onderhouden er van zegeningen toezegt, daar geeft de niet-tiendenbetaler bewijs, dat zijn vertrouwen in den Heere niet zoo groot is, als hij dikwijls in getuigenisvergaderingen tracht te kennen te geven. Ook is 't in strikt genomen zin niet eerlijk, om de kosten van onderhoud, die in onze zending zoo enorm groot zijn, altijd maar op anderen te laten aankomen; om in wintertijd in goed verwarmde lokalen het woord van God te hooren verkondigen en dan nimmer met de hand in den zak te tasten. God heeft die wet gegeven en dat feit is bewijs genoeg, dat allen zonder uitzondering die wet kunnen onderhouden. Er is geen verontschuldiging voor het niet onderhouden van een goddelijke wet, want als God een wet geeft voor allen, dan zal Hij ook voor allen den weg banen, waardoor die wet kan onderhouden worden. En indien wij vertrouwen stellen in des Heeren woord, dan behoeven we niet ongerust te zijn, dat wij met onze negen tienden niet in ons onderhoud zullen kunnen voorzien. Indien dit immers het geval ware, zou de Heere nimmer de tiendenwet hebben gegeven, want Hij verheugt zich niet in het te kort komen Zijner kinderen; integendeel. De woorden van God door den profet Maleachi luiden: „Brenge alle de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der Heirscharen, of Ik u dan niet openen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (3:10).

Alle Heiligen der Laatste Dagen zouden de tiendenwet moeten willen onderhouden, omdat zij een van God gegeven instelling is.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Aangekomen

Op 28 Mei j.l. kwamen te Rotterdam aan Ouderlingen Barney Holbrook Hilton (uitspr. Hilt'n) van Pleasant Grove, Utah, en Joseph Paul Vorkink van Los Angeles, Californië, teneinde in dit land een zending te vervullen. Oud. Hilton zal zijn arbeid te Groningen aanvangen, terwijl Oud. Vorkink Leiden als eerste standplaats is aangewezen. Wij verwelkomen deze broeders in Nederland en wenschen hun succes en geluk in hun zendingswerkzaamheden.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. F. B. Jex is van Arnhem naar Utrecht overgeplaatst, alwaar hij als senior-ouderling en gemeentesecretaris zal arbeiden.

Oud. A. Elden Bingham is van Utrecht naar Leiden geroepen, teneinde aldaar het zendingswerk te heropenen.

Oud. J. D. Hodges, laatstelijk werkzaam te Leeuwarden, is thans te Arnhem.

Oud. H. G. Lybbert heeft Groningen verlaten en werkt momenteel te Leeuwarden.

Oud. A. B. Vance is naar Delft geroepen, terwijl Oud. A. B. Denhalter, vroeger te Delft werkzaam, hem te Dordrecht zal opvolgen.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Nieuwe president aangewezen voor de Europeesche Zendingen

Op 20 Mei j.l. werd door het Eerste Presidentschap en het Quorum der Twaalven de mededeeling gedaan, dat Richard R. Lyman van den Raad der Twaalven was aangewezen, om President Joseph F. Merrill als president der Europeesche Zendingen op te volgen. President Lyman zal naar Londen vergezeld worden door zijn vrouw, Zuster Amy Brown Lyman. Zij zal over de Vrouwen- en Meisjesorganisaties in de Europeesche Zendingen presideeren.

Nieuwe president over de Noorsche Zending

Het kantoor van het Eerste Presidentschap meldt, dat Ouderling A. Richard Peterson, president van de Emery Stake van Zion, is aangesteld als president van de zending in Noorwegen. Hij zal president Milton H. Knudsen opvolgen. President Peterson was van 1905 tot 1907 als zendeling in Noorwegen werkzaam en presideerde van 1923 tot 1926 over dezelfde zending.

Conferentie van Zendingspresidenten in Berlijn

Ingevolge een oproep van President Joseph F. Merrill zullen de presidenten van de zendingen in Europa op 11 Juni a.s. te Berlijn voor een conferentie bijeenkomen. De vergaderingen der conferentie zullen op het ruime hoofdkantoor van de Duitsch-Oostenrijksche Zending, Händelallee 6, worden gehouden.

VARIA

Broeder en zuster H. Louis Hagen meldden de geboorte van een zoon, Donald Larry, op 13 Mei 1936. Oud. Hagen was van 1933 tot 1935 als zendeling in Nederland werkzaam; zijn vrouw, Lucille Hagen-geb. Kooyman, is de dochter van Br. en Zr. Frank I. Kooyman.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JULI 1936

AVONDMAALSVERS

Nooit wil ik mij voor spotters schamen,
 Wegens den dienst, U toegebracht;
 Nooit mij tot eenig werk bekwamen,
 Dat mijn geweten zondig acht.
 Doorstroom mij met een streven rein,
 Om steeds oprecht gezind te zijn.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 5 Juli De machtigste zaak der wereld. (Les 9, 2e kwartaal).
 Waarom en hoe wij voorwaarts gaan. (Les 10, 2de kwartaal).
 Boek van Mormon.
- 12 Juli Jezus roept de Twaalven. (Les 7, 2de kwartaal).
 Johannes de Dooper onthoofd. (Les 10, 2de kwartaal).
 Nieuw Testament.
- 19 Juli Beproevingen en moeilijkheden van de Pioniers. (Les 22).
 Wat wij aan de Pioniers te danken hebben. (Les 23).
 Kerkgeschiedenis.
- 26 Juli Jozef, de broer, die vergeven kon. (Les 21).
 Mozes bij den Heer op school. (Les 23).
 Lagere Afdeling.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Leer en Verbonden, Afd. 97 vers 21).

„Daarom, voorwaar, dus zegt de Heere, laat Zion zich ver-
 heugen, want dit is Zion: De reine van harte.”

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR JULI 1936

Tweede vergadering. Gebed, enz. „De waarde van zielen.” (*De Ster* van 15 Juni 1934, blz. 177 enz.)

Vierde vergadering. Gebed, enz. Huisbezoekrapport en behandeling van het huisbezoekonderwerp voor Augustus 1936.

Er wordt verwacht, dat de broeders tijdens de zomermaanden hun tijd aan intensief huisbezoek zullen wijden; het bezoeken van die broeders en zusters, die niet geregeld de vergaderingen bezoeken, trachtend hun tot weder vergaderen aan te zetten. De aldus bestede tijd zal ongetwijfeld den komenden winter vele onbezette plaatsen in de vergaderzalen niet langer vacant doen blijven.

INHOUD

Mormoonsch Bataljon-monu- ment 185 Het Mormoonsch Bataljon 90 jaar geleden opgeroepen . . 186 Jezus de Christus 188 Verslag der O.O.V.-Jeugdwerk Conferentie 193		De wet der Tienden 197 Gebeurtenissen in de Zending 199 Kerknieuws van overal . . . 199 Varia 199 Zondagsschoolwerk v. Juli 1936 200 Priesterschapslessen v. Juli 1936 200
--	--	---